

Самумъ и смерчъ.

Предъ насъ е грамадна африканска равнина. Дълга е надъ петъ хиляди километра и широка хиляда и петстотинъ. Нарича се **Сахара**.

Грозна е природата на Сахара, която основателно хората сж нарекли пустиня. И наистина Сахара е безплодна и мъртва пустиня. Тукъ трѣбва да изминете десетки километри, за да попаднете въ щастливо кѣтче, дето блика сребристо изворче, а около него, на малко разстояние, земята е покрита съ зеленина и растатъ нѣколко палми. Такива жгълчета се казватъ **оазиси**. Въ тѣхъ обикновено се гушатъ жилищата на скитнишкитѣ племена на Сахара.

Всичко останало въ Сахара е сивъ, безплоденъ камъкъ и подвижни пѣсъци. Нѣкъде се срѣщатъ дълги, низки каменисти хълмове. Задъ тѣхъ, въ продължение на нѣколко километра, цѣлата почва е покрита съ натрошени камъни и чакълъ. По-нататъкъ — неизгледна равнина отъ пѣсъци, които на мѣста лежатъ въ видъ на дълги насипи, височината на които започва отъ $1\frac{1}{2}$ — 2 метра и достига до 160—200 м. Тѣ изглеждатъ като застинали и замръзнали морски вълни. И всичко това е залѣто съ ослѣпително силнитѣ и палящи лѣчи на пладнешкото слънце. Въздухътъ е непоносимъ, задушенъ.

*
* * *

По пѣсѣка бавно се влачи керванъ. Той ту се издига по гребенитѣ на пѣсѣчнитѣ дюни, ту се спуща въ тѣснитѣ вдлъбнатини между тѣхъ.

Камилитѣ, — тѣй нареченитѣ „кораби на пустинята“ — тежко дишатъ и тревожно се вглеждатъ въ далечината. Съ голѣма мжка следватъ тѣ своя пѣтъ съ надежда, че скоро ще достигнатъ оазиса и направятъ почивка. Сжщо уморени сж и хората. Едни отъ тѣхъ яздатъ на камилитѣ, а други вървятъ пешкомъ по нажежения пѣсѣкъ. Отъ умора, жегата и жажда, последнитѣ едва влачатъ краката си.

Изеднажъ духна лекъ вѣтрецъ, който облѣха пѣтниците съ горещъ, сухъ въздухъ. Слънцето започва да се забулва съ нѣкакъвъ димъ. Далече, въ тая страна, откъдето подухна вѣтрецътъ, показа се тъменъ облакъ, който въ скоро време се прострѣ надъ кервана. Вѣтърътъ се усили, . . . Чуха се остро пишение и вой. Облакътъ ставаше все по-гжстъ и по-гжстъ и покриваше